БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ
Посебно одјељење за сузбијање корупције,
организованог и најтежих облика привредног криминала
Број: 11 0 К 038313 25 К - п
Бањалука, 24.03.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Окружни суд у Бањалуци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, у вијећу састављеном од судија Игора Цимеше, предсједника вијећа и Игора Марића и Санеле Коричић, чланова вијећа, уз учешће записничара Милкице Латиновић, у кривичном поступку против оптуженог Д. А, због кривичног дјела извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 2 Кривичног законика Републике Српске, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика, након јавног главног претреса, те претреса за изрицање кривичноправне санкције одржаних дана 24.03.2025. године у присуству републичког јавног тужиоца Жане Бојић, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Свјетлане Вуковић из Бањалуке, донио је и истог дана објавио сљедећу

ПРЕСУДУ

Оптужени:

Д. А, син А. и В, дјевојачки К, рођен … у Т, са пребивалиштем у Г, Улица …, ЈМБ …, по националности Србин, држављанин Републике Српске и Босне и Херцеговине, писмен, са завршеном вишом економском школом, по занимању економиста, неожењен, без дјеце, војску није служио, без чина резервног војног старјешине, не води се у војној евиденцији, без одликовања, запослен у Ватрогасној јединици Г, са платом у износу од око 1000,00 КМ, сувласник гарсоњере у Т, без друге непокретне или покретне имовине, неосуђиван, не води се други кривични поступак.

к р и в ј е

што је:

У временском периоду од октобра 2013. године до средине јануара 2014. године, заједно са З. М. (преминуо дана …), Р. Б, Р. В, Н. Ш. (преминуо дана …) и лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, на основу претходног заједничког договора, у намјери прибављања имовинске користи, дјелујући као припадници групе повезани ради извршења кривичних дјела фалсификовање исправа, на подручју Босне и Херцеговине - Источног Сарајева, Фоче, Гацка и Требиња и Републике Србије, сачињавали и стављали у оптицај лажне јавне исправе - дипломе и свједочанства и продавали их за различите новчане износе или директно лицима која су их наручивала или посредством других лица, па је тако сада покојни З. М. са за сада непознатим лицем из Републике Србије правио лажне дипломе и свједочанства по наруџбама одређених лица, док су Р. Б. и Д. А. достављали сада покојном З. М. податке тих лица и новац за израду лажних докумената, које податке и новац је Р. Б. добијао од Р. В. која је радила у угоститељском објекту, а Д. А. од сада покојног Н. Ш. који је радио у „РиТЕ“ Гацко,

који су због својих послова били у свакодневном контакту са већим бројем лица, па су тако проналазили лица која су наручивала лажне дипломе, узимали њихове личне податке, документацију и новац на име израде лажних диплома и свједочанстава, које податке би лично или путем телефона Р. В. саопштавала Р. Б, а сада покојни Н. Ш. Д. А, а они затим сада покојном З. М, који је на основу тих личних података са лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије сачињавао лажне дипломе и исте по изради слао Р. Б. и Д. А, углавном средствима јавног превоза запаковане у затворене коверте које су адресиране на Р. В. и Д. А, те су они по преузимању исте стављали у оптицај на начин да су их предавали лицима на чија имена су лажне дипломе израђене, што је Р. Б. чинио посредством Р. В, а Д. А. посредством сада покојног Н. Ш, док су преузети новац сви чланови групе међусобно дијелили остварујући на тај начин имовинску корист, па је тако:

1. Крајем 2013. године и почетком 2014. године, Д. А, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и лице за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, по претходном заједничком договору, свјесни забрањености свог дјела чије су извршење хтјели, А. Ш. направили и ставили у оптицај лажну диплому о стеченом средњем образовању Саобраћајно-техничке школе у Земуну број 06-498/2013 од 27.09.2013. године и четири свједочанства исте школе о завршеним разредима ове школе и то под бројевима 06-476/2013, 06-417/2013, 06-372/2012 и 06-321/2012, за које је провјером утврђено да се исте не воде у евиденцијама Саобраћајно-техничке школе у Земуну, на начин да је А. Ш. посредством своје познанице В. М. и С. М. своје личне податке, документацију и новац у износу од 900 евра доставио сада покојном Н. Ш, који је наведено предао Д. А, да би он личне податке А. Ш. дана 11.11.2013. године, са свог претплатничког броја …, доставио сада покојном З. М. на претплатнички број …, који је након што је са НН лицем из Републике Србије сачинио лажне документе, исте послао Д. А, а он их посредством сада покојног Н. Ш. и В. М. доставио А. Ш, који је лажну диплому и свједочанства држао у кући у којој живи, са намјером да их употријеби као праве, све до дана 11.02.2014. године, када су му од стране овлаштених службених лица Државне агенције за истраге и заштиту уз потврду привремено одузете, док су новац у износу од 900 евра Д. А, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и за сада непознато лице из Републике Србије међусбно подијелили,

2. Крајем 2013. године и почетком 2014. године, Д. А, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и лице за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, по претходном заједничком договору, свјесни забрањености свог дјела чије су извршење хтјели, Г. С. направили и ставили у оптицај лажну диплому о стеченом средњем образовању – рударски техничар Средње рударско-металуршке школе у Бору број 597-4-VI/2013 од 11.09.2013. године и четири свједочанства исте школе о завршена четири разреда те школе и то број 534-4-VI/2013, 412-4-VI/2013, 359-4-VI/2012 и 325-4-VI/2011, за које је провјерама утврђено да се не воде у евиденцијама Средње Рударско-металуршке школе у Бору, на начин да је Г. С. својој рођаки С. М. доставио своје личне податке и документацију, које је иста предала сада покојном Н. Ш, а он их саопштио Д. А, које је Д. А. дана 03.01.2014. године, путем свог претплатничког броја …, доставио сада покојном З. М, на претплатнички број …, који је са НН лицем из Републике Србије сачинио наведене лажне документе и послао Д. А, а он даље посредством сада покојног Н. Ш. и С. М. доставио Г. С, који је исплатио новац од 1.900 КМ за прибављене документе, које је држао у кући у којој живи, са намјером да их употријеби као праве, све до дана 11.02.2014. године, када су му од стране овлаштених службених лица Државне агенције за истраге и заштиту, привремено одузете, док су новац од 1.900 КМ

Д. А, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и за сада непознато лице из Републике Србије међусобно подијелили,

Дакле, у саставу групе, сачињавао и стављао у оптицај лажне јавне исправе,

Чиме је починио кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 1 Кривичног законика Републике Српске, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика,

па га суд, на основу наведеног законског прописа, те прописа из одредбе члана 42 тачка 2), 43, 46, 53 став 4 и 54 став 1 тачка 6) Кривичног законика Републике Српске

О С У Ђ У Ј Е
на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) мјесеци

На основу одредбе члана 83 и члана 84 став 1 Кривичног законика Републике Српске оптужени се обавезује да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дјела, у корист буџета Републике Српске, плати износ од 3.750,40 КМ (три хиљаде седам стотина педесет конвертибилних марака и четрдесет пфенига) у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

На основу члана 99 став 1 Закона о кривичном поступку Републике Српске оптужени се обавезује да надокнади трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од 150,00 КМ (стотину и педесет конвертибилних марака), у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности ове пресуде под пријетњом принудног извршења.

Образложење:

Републичко јавно тужилаштво, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала подигло је оптужницу број Т12 1 КТО 0000219 17 од 26.12.2024. године против оптужених Р. Б, Р. В. и Д. А, због кривичног дјела извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 2 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 104/18 - одлука Уставног суда, 15/21, 89/21 и 73/23 и „Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 9/24 - у даљем тексту: КЗ РС), у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика. Након почетка главног претреса, републички јавни тужилац је, у смислу одредбе члана 290 Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту: ЗКП РС), извршила прецизирање оптужнице на начин да је у тачки 2 диспозитива, у 27 реду, умјесто израза „новца“ унијела израз „лажних докумената“ (што се односи на радње оптуженог Р. Б.), те је уједно и измијенила оптужницу у погледу правне квалификације и то на начин да је оптуженима стављено на терет кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 1 КЗ РС, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика, умјесто кривичног дјела извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 2 КЗ РС, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика. У преосталом дијелу оптужница је остала неизмијењена, а све три одбране су сагласно изјавиле да им није потребно додатно вријеме ради припремања одбране.

Након почетка главног претреса, у току уводних ријечи, републички јавни тужилац и браниоци оптужених Р. Б. и Р. В. сагласно су изјавили да је закључен споразум о признању кривице са оптуженима Р. Б. и Р. В, те је исти затим и предан суду на главном претресу. Суд је потом донио рјешење о раздвајању поступка, те је у односу на оптуженог Д. А. раздвојен кривични поступак, тако да је се поступак у односу на овог оптуженог довршен под новим бројем (11 0 К 038313 25 К - п), док је у односу на оптужене Р. Б. и Р. В. поступак настављен под бројем 11 0 К 020877 25 К - п.

На рочишту за наставак главог претреса одржаном дана 24.03.2025. године, у складу са одредбом члана 266 став 2 ЗКП РС, главни претрес је почео изнова усљед промјене члана вијећа. Поред тога, на истом рочишту републички јавни тужилац и одбрана сагласно су изјавили да је закључен споразум о признању кривице, након чега је исти предан суду. Наведеним споразумом о признању кривице предвиђено је да се оптужени осуди на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) мјесеци, те да, на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дјела, у корист буџета Републике Српске плати износ од 3.750,40 КМ (три хиљаде седам стотина педесет конвертибилних марака и четрдесет пфенига), уз обавезу плаћања трошкова кривичног поступка.

Такође, након што је споразум о признању кривице предан суду, републички јавни тужилац предала је у доказни материјал и доказе наведене у оптужници (који се односе на оптуженог Д. А.) и то записник о испитивању осумњиченог Д. А, Републичко јавно тужилаштво, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број Т12 1 КТО 0000219 17 од 29.08.2024. године, са пуномоћјем за Свјетлану Вуковић, адвоката из Бањалуке од 29.08.2024. године и пропратним актом од 30.08.2024. године, записник о саслушању свједока А. Ш, Државна агенција за истраге и заштиту Регионална канцеларија Бањалука број 16-14/1-04-1-3497-401/19 од 29.08.2024. године, записник о саслушању свједока Г. С, Државна агенција за истраге и заштиту Регионална канцеларија Бањалука број 16-14/1-04-1-3497-405/19 од 30.08.2024. године, записник о саслушању свједока С. М, Републичко јавно тужилаштво Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број Т12 1 КТО 0000219 17 од 30.08.2024. године, диплома о стеченом средњем образовању Саобраћајно-техничка школа у Земуну број 06-498/2013 од 27.09.2013. године на име А. Ш, сведочанство о завршеном првом разреду Саобраћајно-техничке школе у Земуну, Република Србија број 06-321/2012 од 13.06.2012. године на име А. Ш, сведочанство о завршеном другом разреду Саобраћајно-техничке школе у Земуну, Република Србија 06-372/2012 од 25.10.2012. године на име А. Ш, сведочанство о завршеном трећем разреду Саобраћајно-техничке школе у Земуну, Република Србија број 06-417/2013 од 22.03.2013. године на име А. Ш, сведочанство о завршеном четвртом разреду Саобраћајно-техничке школе у Земуну, Република Србија број 06-476/2013 од 17.09.2013. године на име А. Ш, потврда о привременом одузимању предмета, Државна агенција за истраге и заштиту број Т-16-11/1-5-04-1-564-11/13 од 11.02.2014. године, акт Републичке управе за инспекцијске послове Бањалука број 24.120/098-384-7/15 од 15.03.2016. године, акт Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, Сектор за инспекцијске послове број 611-00-01600/2015-12 од 04.01.2016. године, акт Саобраћајно техничке школе у Земуну, Република Србија, диплома о стеченом средњем образовању, Средња рударско-металуршка школа у Бору, Република Србија број 597-4-VI/2013 од 11.09.2013. године на име Г. С, сведочанство о завршеном првом разреду Средње рударско-металуршке школе у Бору, Република Србија број 325-4-VI/2011 од 27.09.2011. године на име Г. С, сведочанство о завршеном другом разреду

Средње рударско-металуршке школе у Бору, Република Србија број 359-4-VI/2012 од 05.06.2012. године на име Г. С, сведочанство о завршеном трећем разреду Средње рударско-металуршке школе у Бору, Република Србија број 412-4-VI/2013 од 17.06.2013. године на име Г. С, сведочанство о завршеном четвртом разреду Средње рударско-металуршке школе у Бору, Република Србија број 534-4-VI/2013 од 02.09.2013. године на име Г. С, потврда о привременом одузимању предмета, Државна агенција за истраге и заштиту Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-04-1-564-21/13 од 11.02.2014. године, акт Министарства унутрашњих послова Републике Србије Дирекција полиције Полицијска управа у Бору, Одјељење криминалистичке полиције број 231-698/14 од 09.07.2014. године, извјештај Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекција полиције, Полицијска управа у Бору, Одјељење криминалистичке полиције број 231-2922/14 од 09.07.2014. године, акт Техничке школе у Бору, Република Србија број 617 од 08.07.2014. године са прилогом, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн од 01.08.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 2 од 12.09.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 3 од 18.10.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 4 од 25.10.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 5 од 18.11.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 6 од 18.11.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 7 од 22.11.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 8 од 06.12.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 11 од 23.12.2013. године, наредба Суда Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 13 Крн 12 од 27.12.2013. године, акт Државне агенције за истраге и заштиту број И-16-14/1-04-1-564-319/13 од 07.10.2016. године, извјештај о реализацији посебних истражних радњи, Државна агенција за истраге и заштиту Регионална канцеларија Бањалука број И-16-14/1-04-1-564-319/13 од 07.10.2016. године, акт Државне агенције за истраге и заштиту број Т-16-08-04-1-564-68/13 од 21.03.2014. године, извјештај Државне агенције за истраге и заштиту Служба за оперативну подршку Центар за законито пресретање комуникација број Т-16-08-04-1-564-68/13 од 21.03.2014. године, акт Државне агенције за истраге и заштиту број Т-16-14/1-04-1-564-142/13 од 16.10.2014. године, извјештај Државне агенције за истраге и заштиту број Т-16-14/1-04-1-564-142/13 од 16.10.2014. године, ДВД медиј у папирном омоту на којем је назначено: „…“, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-871/13 од 05.11.2013. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-918/13 од 13.11.2013. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-1024/13 од 10.12.2013. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-1025/13 од 10.12.2013. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-276/13 од 12.03.2014. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-277/13 од 12.03.2014. године, службена забиљешка, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-278/13 од 12.03.2014. године, Службена забиљешка Државне агенције за истраге и заштиту Регионална канцеларија Бања Лука број Т-16-11/1-5-СЗ-564-318/13 од 17.03.2014. године, наредба за претрес лица, просторија, предмета и покретних ствари и привремено одузимање предмета, Суд Босне и Херцеговине број С1 2 К 013509 14 Крн 13 од 07.02.2014. године, записник о претресању стана, других просторија и покретних ствари, Државна агенција за истраге и заштиту

број 16-11/1-5-04-1-564-24/13 од 11.02.2014. године, потврда о привременом одузимању предмета, Државна агенције за истраге и заштиту број 16-11/1-5-04-1-564-18/13 од 11.02.2014. године, потврда о привременом одузимању предмета, Државна агенције за истраге и заштиту број 16-11/1-5-04-1-564-19/13 од 11.02.2014. године, извод из матичне књиге умрлих, општина Гацко број … од … на име Н. Ш, записник о саслушању свједока Н. Ш, Државна агенција за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука број Т-16-11/1-5-04-1-564-290/13 од 08.09.2014. године, као и подаци из казнене евиденције за оптуженог Д. А, Полицијска управа Требиње број 17-02-234.1-496/24 од 17.09.2024. године. На све изведене материјалне доказе бранилац и оптужени нису имали примједби, нити приговора.

На истом претресу суд је потом размотрио споразум о признању кривице, а потом одржао и претрес за изрицање кривичноправне санкције.

На основу одредбе члана 246 став 6 ЗКП РС суд је размотрио споразум о признању кривице закључен дана 24.03.2025. године, па је постављајући одговарајућа питања оптуженом, утврдио да је оптужени споразум о признању кривице закључио добровољно, свјесно и са разумијевањем, да је прије закључивања споразума упознат са посљедицама закључивања споразума у погледу трошкова кривичног поступка и одузимања имовинске користи, да се споразумом о признању кривице одриче права на суђење и да неће моћи уложити жалбу на кривичноправну санкцију која му буду изречена у складу са споразумом.

Након што је суд утврдио да су испуњени услови из члана 246 ЗКП РС, те да постоји довољно доказа о кривици оптуженог, прихватио је споразум о признању кривице, а оптужени се пред судом изјаснио да је крив по наводима измијењене оптужнице.

Републички јавни тужилац је у завршној ријечи истакла околности које су оптужбу опредијелиле приликом избора врсте и мјере кривичних санкција предложених споразумом, те навела да је оптужени признао извршење кривичног дјела већ у фази истраге, да је споразум закључен у раној фази поступка и да је на тај начин допринио ефикасности овог кривичног поступка, као и да је оптужени неосуђиавн и да се против њега не води други кривични поступак, да су му измијењеном оптужницом стављене на терет двије радње извршења, што су све, по ставу оптужбе, особито олакшавајуће околности, које су оптужбу и опредијелиле за кривичну санкцију предложену споразумом о признању кривице. Одбрана оптуженог се у потпуности придружила завршној ријечи републичког јавног тужиоца, те апострофирала наведене олакшавајуће околности, истичући да предложена санкција одговара степену кривичне одговорности оптуженог, као и да представља довољну мјеру казне за извршено кривично дјело. Оптужени се у завршној ријечи придружио наводима свога браниоца

Да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен и да је кривично одговоран, произлази како из признања кривице садржаног у споразуму о признању кривице, тако и из доказа које је извео тужилац, а на које одбрана није имала примједби у погледу законитости и вјеродостојности и које је суд у цијелости прихватио.

Прије свега, надлежност Окружног суда у Бањалуци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала произлази из одредбе члана 13 став 1 тачка 44) Закона о сузбијању корупције,

организованог и најтежих облика привредног криминала („Службени гласник Републике Српске“ број 39/16 и 91/17). Овом одредбом наведеног закона прописано је да је Посебно одјељење овог суда надлежно, између осталог, за кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 КЗ РС. Из измијењене оптужнице Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала произлази да је оптуженом стављено на терет кривично дјело из члана 366 став 1 КЗ РС. Због свега наведеног, произлази да је Окружни суд у Бањалуци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала надлежан за вођење овог кривичног поступка.

Према одредби члана 366 став 1 КЗ РС, кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења чини онај ко у саставу групе или организоване криминалне групе изврши кривично дјело утврђено овим закоником, а ако за поједино кривично дјело није прописана тежа казна, за ово кривично дјело прописана је казна затвора у трајању од једне до петнаест година. Надаље, појам групе одређен је одредбом члана 123 став 1 тачка 9) КЗ РС и то на начин да група представља најмање три лица која су повезана ради повременог или трајног вршења кривичних дјела, која не мора да има дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства или развијену структуру. С друге стране, према одредби члана 347 став 2 КЗ РС, кривично дјело фалсификовање исправе чини онај ко направи лажну јавну исправу, тестамент, мјеницу, чек, јавну или службену књигу или другу књигу која се мора водити на основу закона или ко преиначи такву праву исправу или ко такву лажну или преиначену исправу стави у оптицај или је држи ради тога да је употријеби или је употријеби као праву, са прописаном казном затвора до пет година.

У погледу радњи за које је оптужени оглашен кривим, овај суд је, прије свега, на основу проведених доказа утврдио да је оптужени, у периоду од октобра 2013. године до средине јануара 2014. године, заједно са оптуженим Р. Б. и оптуженом Р. В. (који су раније закључили споразуме о признању кривице, на основу којих је поступак окончан доношењем осуђујуће пресуде), З. М. (преминуо дана …), Н. Ш. (преминуо дана …) и лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, а све на основу претходног заједничког договора и у намјери прибављања имовинске користи, дјеловао као припадник групе повезан ради извршења кривичних дјела фалсификовање исправа и то на подручју Босне и Херцеговине - Источног Сарајева, Фоче, Гацка и Требиња и Републике Србије. Исто тако, овај суд је на основу проведених доказа утврдио и да је оптужени, заједно са наведеним лицима, сачињавао и стављао у оптицај лажне јавне исправе - дипломе и свједочанства, а потом их и продавао за различите новчане износе или директно лицима која су их наручивала или посредством других лица. У том смислу, из проведених доказа овај суд је утврдио да је сада покојни З. М, са за сада непознатим лицем из Републике Србије, правио лажне дипломе и свједочанства по наруџбама одређених лица, док су оптужени Р. Б. и оптужени Д. А. достављали сада покојном З. М. податке тих лица, као и новац за израду лажних докумената, а које податке и новац је оптужени Р. Б. добијао од оптужене Р. В. (која је радила у угоститељском објекту), а оптужени Д. А. од сада покојног Н. Ш. (који је радио у привредном друштву „РиТЕ“ Гацко) и који су због својих послова били у свакодневном контакту са већим бројем лица, па су тако проналазили лица која су наручивала лажне дипломе, узимали њихове личне податке, документацију и новац на име израде лажних диплома и свједочанстава, а које податке је лично или путем телефона оптужена Р. В. саопштавала оптуженом Р. Б, а сада покојни Н. Ш. оптуженом Д. А, а они затим сада покојном З. М, који је на

основу тих личних података са лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије сачињавао лажне дипломе и исте по изради слао оптуженом Р. Б. и оптуженом Д. А. (углавном средствима јавног превоза запаковане у затворене коверте) и које су адресиране на оптужену Р. В. и оптуженог Д. А. Исто тако, овај суд је на основу проведених доказа утврдио да је оптужени, заједно са наведеним лицима, тако сачињене јавне исправе - дипломе и свједочанства, по преузимању, стављао у оптицај на начин да их предавао лицима на чија имена су лажне дипломе израђене, при чему је оптужени Р. Б. то чинио посредством оптужене Р. В, а оптужени Д. А. посредством сада покојног Н. Ш, док су преузети новац сви чланови групе међусобно дијелили и на тај начин остваривали имовинску корист.

У том смислу, из записника о испитивању тада осумњиченог Д. А. од 29.08.2024. године, записника о саслушању свјеока А. Ш. од 29.08.2024. године, Г. С. од 30.08.2024. године, као и С. М. од 30.08.2024. године, те записника о саслушању свједока Н. Ш. од 08.09.2014, овај суд је утврдио начин на који је оптужени учествовао у сачињавању и просљеђивању фалсификованих диплома и свједочанстава и то управо на начин описан у тачкама 1 и 2 изреке пресуде.

Суд је исказима оптуженог, као и исказима свједока А. Ш, Г. С, С. М. и Н. Ш. у цјелости поклонио вјеру, јер је нашао да је оптужени, као и свједоци на објективан, детаљан и потпун начин изнијели своја непосредна сазнања о кривичном дјелу описаном у тачкама 1 и 2 изреке пресуде, као и да су њихови искази увјерљиви и тачни у погледу одлучних чињеница, али и међусобно сагласни у одлучним чињеницама, те потврђени материјалним доказима.

Исто тако, из проведених доказа, овај суд је утврдио да је Суд Босне и Херцеговине, по приједлогу Тужилаштва Босне и Херцеговине (које је првобитно водило истрагу у предметној кривичној ствари), донио наредбе којима је наложена примјена посебних истражних радњи и то: надзор и техничко снимање телекомуникација из члана 116 став 2 тачка а) Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине, тајно праћење и техничко снимање лица, транспортних средстава и предмета који стоје у вези с њима из члана 116 став 2 тачка д) Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине, коришћење прикривених истражилаца и коришћење информатора из члана 116 став 2 тачка е) Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине, као и симуловани и контролисани откуп предмета и симуловано давање поткупнине из члана 116 став 2 тачка ф) Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине. У том смислу, из материјала прибављених спровођењем посебних истражних радњи, овај суд је утврдио да је сада преминули З. М, са непознатим лицем из Републике Србије, сачињавао лажне дипломе, а да је до заинтересованих лица долазио преко оптужених Р. Б. и Д. А, што произлази из бројних пресретнутних комуникација уложених у доказни материјал. Поред наведеног, да је сада преминули З. М, са непознатим лицем из Републике Србије, сачињавао лажне дипломе произлази и из службене забиљешке Државне агенције за истраге и заштиту број Т-16-11/1-5-СЗ-564-1053/13 од 16.12.2013. године (у којој је, између осталог, приказан транскрипт разговора број 26 из којег произлази да сада преминули З. М. говори оптуженом Р. Б. да иде према Чачку, да мора понијети паре непознатом лицу да преузме „то“), док из службене забиљешке Државне агенције за истраге и заштиту број Т-16-11/1-5-СЗ-564-1033/13 од 11.12.2013. године (из разговора 1386) произлази да је сада покојни З. М. одлазио у Чачак ради предаје новца и преузимања диплома. Из истих службених забиљешки (и то из разговора број 27 и број 1402, 1403, 1404 и 1405) произлази и да су предметне дипломе

послате аутобусом, као и да су оптужени новац међусобно дијелили. Такође, све комуникације остварене путем телефона и то како комуникације, тако и телефонски бројеви и вријеме остварених комуникација, као и коришћење прикривених истражилаца и информатора и симуловани и контролисани откуп предмета и симуловано давање поткупнине обухваћени су наредбама Суда Босне и Херцеговине (укупно десет наредби Суда Босне и Херцеговине издатих у периоду од 01.08.2013. до 27.12.2013. године). Поред тога, Државна агенција за истраге и заштиту сачинила је и извјештај о анализи пресретнутих и надзираних телефонских комуникација под бројем Т-16-14/1-04-1-564-142/13 од 16.10.2014. године, са садржајем разговора, бројевима комуникације и ознаком мета. Исто тако, у доказни материјал уложене су и бројне службене забиљешке сачињене од стране Државне агенције за истраге и заштиту, Регионална канцеларија Бањалука у којима су такође прецизирани садржаји појединих разговора са назнакама лица над којима је провођена посебна истражна радње као и бројева телефона тих лица. Анализом пресретнутих разговора недвосмислено произлази да је оптужени, као и друга лица повезан са њим комуницирали, те је из садржаја ових комуникација суд неспорно утврдио да је сва комуникација била усмјерена и да се водила у вези прибављања и достављања лажних докумената описаних у тачкама 1 и 2 изреке пресуде.

Материјални докази који потврђују да је оптужени извршио кривично дјело за које је оглашени кривим у мјесту, у вријеме и на начин описан у тачкама 1 и 2 изреке пресуде представљају и лажно сачињене дипломе и свједочанства за лица А. Ш. и Г. С, а све под бројевима и називима просвјетних установа из Републике Србије, као наводних издаваоца исправа, а који подаци су наведени у изреци пресуде.

Из проведених доказа овај суд је утврдио и да су, за сваки од фалсификованих докумената, а чији су сви наводни издаваоци просвјетне институције са подручја Републике Србије, путем међународне правне помоћи прибављени докази од стране надлежних институција Републике Србије, а из којих несумњиво произлази да су документи лажни. У том смислу, наведене чињенице овај суд је утврдио из наредбе Вишег суда у Београду, Посебно одјељење број Пом Ик2-По1бр.50/14 од 28.05.2014. године, из које произлази да је дозвољено указивање међународне правне помоћи по замолници Тужилаштва Босне и Херцеговине, након чега је извршена провјера вјеродостојности наведених диплома и свједочанстава, а која је, као резултат, имала утврђивање да ове исправе нису издате од стране на њима наведених издавалаца.

Поред наведеног, одлучне чињенице у овом кривичном поступку, о којима је свједочио оптужени, као и саслушани свједоци потврђене су и вјештачењем привремено одузетих предмета и то мобилних телефонских апарата. Наиме, наведена радња извршена је по наредби Тужилаштва Босне и Херцеговине број Т20 0 КТ 0007534 13 од 27.02.2014. године и о истом сачињен извјештај о вјештачењу доказног материјала Државне агенције за истраге и заштиту број 1-16-10/2-04-1-564-216/13 од 28.07.2015. године, у чијем прилогу су достављена и два ДВД записа са материјалом прибављеним овим вјештачењем, из чијег садржаја је овај суд такође утврдио да је исказ оптуженог, као и саслушаних свједока вјеродостојни и тачни у погледу начина сачињавања и употребе фалсификованих диплома и свједочанстава наведених у тачкама 1 и 2 изреке пресуде.

Наведеним материјалним доказима суд је поклонио вјеру, јер су у питању исправе сачињене од стране надлежних државних органа, које током поступка ни на који начин

нису оспорене, при чему су у потпуности сагласне исказима свједока саслушаних током истраге, као и исказу оптуженог.

У том смислу, из свих проведених доказа овај суд је утврдио да је оптужени предузео и појединачно описане радње наведене у тачкама 1 и 2 изреке пресуде.

Тако, на основу проведених доказа, овај суд је утврдио да је оптужени, крајем 2013. године и почетком 2014. године, заједно са сада покојним Н. Ш, сада покојним З. М. и лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, по претходном заједничком договору, А. Ш. направили и ставили у оптицај лажну диплому о стеченом средњем образовању Саобраћајно-техничке школе у Земуну број 06-498/2013 од 27.09.2013. године и четири свједочанства исте школе о завршеним разредима ове школе и то под бројевима 06-476/2013, 06-417/2013, 06-372/2012 и 06-321/2012, а за које је провјером утврђено да се исте не воде у евиденцијама Саобраћајно-техничке школе у Земуну. Наиме, на основу проведених доказа овај суд је утврдио да је А. Ш, посредством своје познанице В. М. и С. М, своје личне податке, документацију и новац у износу од 900 евра доставио сада покојном Н. Ш, који је наведено предао оптуженом. Оптужени је потом личне податке А. Ш, дана 11.11.2013. године, са свог претплатничког броја …, доставио сада покојном З. М. на претплатнички број … . При томе, сада покојни З. М. је, након што је са НН лицем из Републике Србије сачинио лажне документе, исте послао оптуженом, а он их посредством сада покојног Н. Ш. и В. М. доставио А. Ш. Ово лице је затим лажну диплому и свједочанства држао у кући у којој живи, са намјером да их употријеби као праве и то све до дана 11.02.2014. године, када су му од стране овлаштених службених лица Државне агенције за истраге и заштиту уз потврду привремено одузете, док су новац у износу од 900 евра оптужени, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и за сада непознато лице из Републике Србије међусобно подијелили.

Поред тога, из проведених доказа овај суд је утврдио и да је оптужени, крајем 2013. године и почетком 2014. године, заједно са сада покојним Н. Ш, сада покојним З. М. и лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, по претходном заједничком договору, Г. С. направио и ставио у оптицај лажну диплому о стеченом средњем образовању - рударски техничар Средње рударско-металуршке школе у Бору број 597-4-VI/2013 од 11.09.2013. године и четири свједочанства исте школе о завршена четири разреда те школе и то број 534-4-VI/2013, 412-4-VI/2013, 359-4-VI/2012 и 325-4-VI/2011, за које је провјерама утврђено да се не воде у евиденцијама Средње Рударско-металуршке школе у Бору. При томе, из проведених доказа овај суд је утврдио да је Г. С. својој рођаки С. М. доставио своје личне податке и документацију, које је иста предала сада покојном Н. Ш, а он их саопштио оптуженом.Д. А. Оптужени је потом дана 03.01.2014. године, путем свог претплатничког броја …, ове податке и документацију доставио сада покојном З. М, на претплатнички број …, а који је са НН лицем из Републике Србије сачинио наведене лажне документе и послао оптуженом, а он даље посредством сада покојног Н. Ш. и С. М. доставио Г. С, који је исплатио новац од 1.900 КМ за прибављене документе. Такође, лице Г. С. је прибављене документе држао у кући у којој живи, са намјером да их употријеби као праве, све до дана 11.02.2014. године, када су му од стране овлаштених службених лица Државне агенције за истраге и заштиту, привремено одузете, док су новац од 1.900 КМ оптужени, сада покојни Н. Ш, сада покојни З. М. и за сада непознато лице из Републике Србије међусобно подијелили.

Оцјеном свих проведених доказа, у смислу одредбе члана 295 став 2 ЗКП РС, суд је оцијенио све изведене доказе како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, па

је закључио да сви наведени докази потврђују признање кривице оптуженог садржано у споразуму о признању кривице, тако да је утврђено да је оптужени починио кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 1 КЗ РС, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика КЗ РС у вријеме, у мјесту и на начин описан у изреци пресуде, јер је у саставу групе сачињавао и стављао у оптицај лажне јавне исправе - дипломе и свједочанства и продавао их за различите новчане износе или директно лицима која су их наручивала или посредством других лица.

Из проведених доказа, суд је закључио и да је оптужени у вријеме извршења предметног кривичног дјела био потпуно урачунљив, јер суд није нашао нити једну чињеницу, нити околност које би довеле у питање могућност оптуженог да схвати значај свог дјела и да управља својим поступцима, а нити су странке и бранилац у било којем дијелу довели у питање урачунљивост оптуженог у погледу овог кривичног дјела. Исто тако, везано за питање виности оптуженог, као његовог субјективног односа према извршеном кривичном дјелу, суд је нашао да је оптужени ово кривично дјело починио са директним умишљајем, јер је у потпуности био свјестан кривичног дјела и хтио је његово извршење, с обзиром да је био свјестан да сачињава и ставља у оптицај лажне јавне исправе - дипломе и свједочанства, које је и продавао, при чему је био свјестан да дјелује у оквиру групе, а што је и хтио.

Имајући у виду све наведено, на основу проведених доказа, утврђено је да је оптужени у периоду од октобра 2013. године до средине јануара 2014. године, заједно са Р. Б. и Р. В. (који су раније закључили споразуме о признању кривице), З. М. (преминуо дана …), Н. Ш. (преминуо дана …) и лицем за сада неутврђеног идентитета из Републике Србије, на основу претходног заједничког договора, у намјери прибављања имовинске користи, дјелујући као припадник групе повезани ради извршења кривичних дјела фалсификовање исправа, на подручју Босне и Херцеговине - Источног Сарајева, Фоче, Гацка и Требиња и Републике Србије, сачињавао и стављао у оптицај лажне јавне исправе - дипломе и свједочанства и продавао их за различите новчане износе или директно лицима која су их наручивала или посредством других лица у вријеме, у мјесту и на начин описан у тачкама 1 и 2 изреке пресуде, те да је дјело извршио са директним умишљајем, чиме су у радњама оптуженог остварена сва битна објективна и субјективна обиљежја кривичног дјела извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 1 КЗ РС, у вези са кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 347 став 2 истог законика КЗ РС.

Када је у питању одмјеравање казне, суд је, прије свега, утврдио да је споразумом о признању кривице предвиђена кривичноправна санкција (казна затвора у трајању од једанаест мјесеци) у складу са релевантним одредбама КЗ РС. Наиме, за кривично дјело извршење кривичног дјела у саставу криминалног удружења из члана 366 став 1 КЗ РС прописана је казна затвора у трајању од једне до петнаест година, док је одредбама члана 53 истог законског прописа предвиђено да блажу казну од прописане за одређено кривично дјело суд може изрећи у случајевима споразума о кривици, али не и мимо правила и граница прописаних овим законом. У том смислу, према одредби члана 54 став 1 тачка 6) КЗ РС, ако је за кривично дјело као најмања мјера казне прописана казна затвора од једне године, казна се може ублажити до три мјесеца (као у конкретном случају). Из наведеног произлази да је кривична санкција предвиђена споразумом о признању кривице у складу са одредбама КЗ РС.

Приликом одмјеравања казне, полазећи од сврхе кажњава у смислу одредбе члана 43 КЗ РС (спречавање учиниоца да убудуће чини кривична дјела и његово преваспитање, утицај на друге да не чине кривична дјела, те изражавање друштвене осуде за кривично дјело, развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности кривичних дјела и оправданости кажњавања, те неопходности поштовања закона) суд је цијенио све околности на страни оптуженог које су од значаја за висину казне на начин како је то прописано одредбом члана 52 КЗ РС.

Тако, од олакшавајућих околности суд је цијенио држање оптуженог након извршеног кривичног дјела, које се огледа у његовом признању кривице садржаном у закљученом споразуму о признању кривице, а којим је допринио ефикасности и економичности овог кривичног поступка, с обзиром да је споразум о признању кривице закључен на самом почетку главног претреса и то одмах након читања оптужнице, при чему је самом оптужницом предложено саслушање укупно осам свједока, једног вјештака, те извођење укупно 190 материјалних доказа. Исто тако, суд је као олакшвајућу околност цијенио и протек времена од извршења овог кривичног дјела, с обзиром да је предметно кривично дјело извршено у периоду од октобра мјесеца 2013. године до средине јануара мјесеца 2014. године, па произлази да је од његовог извршења протекло више од десет година. Суд је као олакшавајућу околност цијенио ранију неосуђиваност оптуженог, а што произлази из казнене евиденције за оптуженог Д. А, Полицијска управа Требиње број 17-02-234.1-496/24 од 17.09.2024. године, као и чињеницу да се против оптуженог не води други кривични поступак. Коначно, као олакшавајућу околност суд је цијенио и степен повреде заштићеног добра, с обзиром да је оптужени оглашен кривим за предузимање двије радње извршења предметног кривичног дјела. Отежавајућих околности суд није нашао.

Цијенећи наведене олакшавајуће околности у свом јединству и доводећи их међусобну везу, те у одсуству отежавајућих околности, суд је закључио да наведене олакшавајуће околности представљају особито олакшавајуће околности, због чега је, имајући у виду одредбе о ублажавању казне из члана 53 и 54 став 1 тачка 6) КЗ РС, оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) мјесеци, што представља блажу мјеру казне. Наиме, полазећи од сврхе кажњавања, казне прописане за предметно кривично дјело и граница ублажавања казне, те цијенећи укупност наведених олакшавајућих околности, суд је нашао да свеукупна оцјена предметног кривичног дјела и његовог починиоца указују да оваква казна одговара личности оптуженог и тежини извршеног кривичног дјела, те да се овом казном може постићи сврха кажњавања, како у погледу специјалне, тако и у погледу генералне превенције, оправдано вјерујући да ће овако изречена казна утицати на оптуженог да више не врши оваква или слична кривична дјела, у смислу одредбе члана 43 КЗ РС. Овакав закључак суд заснива имајући у виду наведене олакшавајуће околности, те тежину и друштвену опасност извршеног кривичног дјела, али и законом прописани распон казне и границе њеног ублажавања. Стога, суд сматра да је казна затвора у наведеном трајању довољна мјера казне за оптуженог, с обзиром на тежину кривичног дјела и потребу да се утиче на оптуженог како убудуће не би чинио оваква или слична кривична дјела, а ова мјера казне нужна је и довољна за постизање циљева генералне превенције, како би се други одвратили од чињења кривичних дјела.

Такође, на основу одредбе члана 83 и члана 84 став 1 КЗ РС, суд је донио одлуку којом се оптужени обавезује да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дјела, у корист буџета Републике Српске, плати износ од 3.750,40 КМ (три

хиљаде седам стотина педесет конвертибилних марака и четрдесет пфенига) у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Наиме, одредбом члана 83 став 1 КЗ РС прописано је да се имовинска корист, као и приходи или друге користи настале из имовинске користи прибављене кривичним дјелом, обавезно одузимају, док је одредбом члана 83 став 2 КЗ РС прописано да се ова корист одузима судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дјела и то под условима прописаним овим законом. Надаље, одредбом члана 84 став 1 КЗ РС прописано је да ће се од учиниоца одузети новац, предмети од вриједности и свака друга имовинска корист која је прибављена кривичним дјелом, а ако одузимање није могуће, учинилац ће се обавезати на исплату новчаног износа сразмјерног прибављеној имовинској користи. Коначно, одредбом члана 388 ЗКП РС прописано је да ће суд висину износа имовинске користи прибављене кривичним дјелом утврдити по службеној оцјени ако би њено утврђивање било повезано са несразмјерним тешкоћама или са знатним одуговлачењем поступка.

При томе, ваља напоменути да мјера одузимања имовинске користи није ни казна ни мјера безбједности. Пошто није казна, она и нема пунитивни, већ ресторативни карактер успостављања имовинскоправног стања које је нарушено кривичним дјелом. Овом мјером спречава се богаћење извршењем кривичног дјела, а уједно се настоји успоставити имовинско стање које је постојало прије извршења кривичног дјела. Ова мјера није личног карактера, јер не садржи осуду, нити је уперена према учиниоцу кривичног дјела. Она је уперена према сваком оном ко држи имовинску корист која је остварена кривичним дјелом. Имовинска корист се одузима од извршиоца кривичног дјела или саучесника, али и од трећег лица без обзира на правни основ стицања. Да би се ова имовинска корист одузела није потребан захтјев, приједлог нити иницијатива надлежног тужиоца или неког другог процесног субјекта, јер суд имовинску корист одузима по службеној дужности. Зато, када суд утврди да је кривичним дјелом прибављена имовинска корист у одређеној висини, као што је то у конкретном случају, а није постављен имовинскоправни захтјев у тој висини или се о њему у тој фази поступка не може одлучити, суд је дужан ту корист одузети. Овако ће суд поступити по службеној дужности, јер му за то није потребан приједлог или иницијатива тужиоца, у било којој форми или у било ком дијелу неког оптужног акта.

Према изложеном, како је суд из проведених доказа утврдио да је оптужени извршењем кривичног дјела из члана 366 став 1 у вези са кривичним дјелом из члана 347 став 2 КЗ РС, стекао имовинску корист у износу од 3.750,40 КМ (три хиљаде седам стотина педесет конвертибилних марака и четрдесет пфенига), јер је, заједно са другим починиоцима, међусобно дијелио новчане износе прибављене сачињавањем и стављањем у оптицај диплома и свједочанстава описаних у тачкама 1 и 2 изреке пресуде, то је суд, на основу наведених одредби КЗ РС и ЗКП РС, донио одлуку којом се оптужени обавезује да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дјела, у корист буџета Републике Српске, плати износ наведени износ, све у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, коју корист је стекао извршењем овог кривичног дјела.

Суд је донио одлуку и да је оптужени дужан да надокнади трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од по 150,00 КМ (стотину и педесет конвертибилних

марака), у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности ове пресуде под пријетњом принудног извршења.

Наиме, одредбом члана 97 став 1 ЗКП РС прописано је да ће у пресуди суд одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе. С друге стране, одредба члана 99 став 1 ЗКП РС прописује да када суд оптуженог прогласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка. Одредба члана 96 став 1 ЗКП РС прописује да трошкови кривичног поступка представљају издатке учињене поводом кривичног поступка од његовог покретања до његовог завршетка. Према одредби члана 99 став 2 истог закона трошкови кривичног поступка обухватају, између осталог, паушални износ (члан 96 став 2 тачка е) ЗКП РС).

Имајући у виду наведене одредбе ЗКП РС, с обзиром да је оптуженог прогласио кривима, суд је донио одлуку да је оптужени дужан надокнадити трошкове кривичног поступка како то и прописује одредба члана 99 став 1 ЗКП РС.

У погледу структуре трошкова, према одредби члана 96 став 3 ЗКП РС, паушални износ утврђује се у оквиру износа одређених одговарајућим прописом, с обзиром на трајање и сложеност поступка и имовинско стање лица обавезног да плати овај износ. Имајући у виду да је одредбом члана 32 Уредбе о накнади трошкова одређено да се паушални износ утврђује у висини од 150,00 до 2000,00 КМ, те имајући у виду трајање и сложеност овог кривичног поступка (који је трајао у мјери која не прелази уобичајено трајање овакве врсте поступака, при чему је главни претрес је окончан споразумом о признању кривице и то на једном рочишту), те имајући у виду имовинско стање оптуженог (запослен у Ватрогасној јединици Г, са платом у износу од око 1000,00 КМ, сувласник гарсоњере у Т, без друге непокретне или покретне имовине), суд је донио одлуку да оптужени исплати паушалну накнаду у износу од 150,00 КМ.

Наведене трошкове оптужени је дужан платити у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

С обзиром на изнесене разлоге, а на основу члана 246 ЗКП РС, суд је прихватио споразуме о признању кривице од 24.03.2025. године, те је на основу члана 299 ЗКП РС донесена пресуда као у изреци.

Записничар
Милкица Латиновић

Предсједник вијећа
Игор Цимеша

Поука о праву на жалбу:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Врховном суду Републике Српске, осим у погледу кривичноправне санкције - члан 246 став 6 тачка в) ЗКП РС, у року од 15 дана по пријему овјереног преписа пресуде. Жалба се предаје овом суду, у писаном облику, у довољном броју примјерака за суд и противну странку.